

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, Národní třída 118/16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2009, č. j. K 119/06, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2013, č. j. 8 Ca 139/2009 – 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 20. 5. 2009 u Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2009, č. j. K 119/06. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 4. 5. 2007, sp. zn. K - 119/06, ve věci jeho kárného provinění a toto rozhodnutí potvrdila.

Městský soud v Praze zjistil, že stěžovatel při podání své žaloby nezaplatil soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Usnesením ze dne 25. 6. 2009, č. j. 8 Ca 139/2009 – 21, jej proto vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 10 dnů. Současně jej poučil o tom, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Dále stěžovatele upozornil na to, že pokud má za to, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, může požádat soud, aby mu bylo osvobození od soudních poplatků přiznáno. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 30. 6. 2009. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek ve stanovené lhůtě ani poté nezaplatil a nepožádal ani o osvobození od soudního

poplatku, Městský soud v Praze řízení podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zastavil.

Proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze podal stěžovatel včasnou kasační stížnost. Námitky, které zde uplatnil, se částečně míjí s důvody, na nichž spočívá napadené usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo zastaveno řízení ve věci jeho žaloby. Tvzení stěžovatele obsažená v kasační stížnosti totiž převážně nesouvisí s problematikou zastavení řízení pro nezaplacení od soudních poplatků, a dokonce ani s předmětem řízení o žalobě. Nicméně stěžovatel uvádí, že zákon stanoví exekučně nepostižitelné minimum v takové výši, že stěží postačuje na úhradu nájmu se službami za jednopokojový byt. Tato částka neumožňuje placení soudních poplatků. Je proto ústavní povinností soudu osvobodit od soudních poplatků každého exekučně postiženého, který prokáže, že to jeho majetkové poměry odůvodňují. Stěžovatel uvedl, že je v současné době odkázán pouze na exekučně nepostižitelné minimum důchodu ve výši 7.180 Kč. Napadené usnesení Městského soudu v Praze proto považuje za protiústavní. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil, rozhodl o tom, že se stěžovateli přiznává osvobození od soudních poplatků, a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel netvrdí, že by soudní poplatek dodatečně zaplatil. Navrhuje sice, aby mu soud přiznal osvobození od soudních poplatků, svůj návrh však relevantně neodůvodňuje ani nedokládá. Stěžovatel navíc přehlíží, že tímto návrhem se dostává do rozporu s kasačním principem řízení. Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

V souladu se svou konstantní judikaturou netrval Nejvyšší správní soud na zaplacení soudního poplatku, neboť v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, kterým se rozhoduje o zastavení řízení od soudních poplatků, by to znamenalo pouze řetězení problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Nezaplacení soudního poplatku za kasační stížnost v takových případech nemůže samo o sobě bránit projednání věci a vydání rozhodnutí (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, www.nssoud.cz). K podmínce povinného zastoupení stěžovatele podle § 105 odst. 2 s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že má stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení Městského soudu v Praze a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud uvádí, že předpokladem zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je nejen to, že poplatek nebyl zaplacen, ale také to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván a byl řádně poučen o následcích nesplnění výzvy. V projednávaném případě vyzval Městský soud v Praze stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve výši stanovené podle § 14a bod 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb. Současně jej poučil o následcích nesplnění této výzvy. Stěžovatel však ve lhůtě stanovené Městským

soudem v Praze ani následně soudní poplatek splatný podáním žaloby nezaplatil. Městský soud v Praze tedy nepochybil, jestliže řízení zastavil.

K námitce stěžovatele, že měl být v řízení o žalobě osvobozen od soudních poplatků, Nejvyšší správní soud uvádí následující: Předně je třeba poznamenat, že na řízení o žalobě stěžovatele se nevztahuje věcné ani osobní osvobození podle § 11 zákona č. 549/1991 Sb. Ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. upravuje individuální osvobození od soudních poplatků, jehož účelem je zejména chránit účastníky řízení nacházející se v tíživé finanční situaci před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona č. 549/1991 Sb. Podle tohoto ustanovení může být účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud zde zdůrazňuje, že právní úprava institutu individuálního osvobození od soudního poplatku soudu neumožňuje, aby osvobození přiznal z úřední povinnosti, soud je oprávněn o osvobození účastníka rozhodnout pouze na základě jeho vlastní žádosti. Pokud tedy stěžovatel měl za to, že splňuje podmínky pro částečné či plné osvobození od soudních poplatků, měl tuto žádost ve lhůtě stanovené pro zaplacení poplatku u soudu podat.

Stěžovatel v průběhu řízení o žalobě o osvobození od soudních poplatků nepožádal. Tento návrh uplatnil teprve ve své kasační stížnosti, přičemž upozornil na svoji majetkovou situaci. K návrhu na osvobození od soudních poplatků ve vztahu k žalobnímu řízení však nemohl Nejvyšší správní soud při posouzení důvodnosti kasační stížnosti přihlédnout, neboť byl povinen přezkoumat napadené usnesení Městského soudu v Praze ke stavu, k jakému tento soud rozhodoval.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že se návrhem na osvobození od poplatků ve vztahu k řízení o kasační stížnosti nezabýval, neboť, jak již bylo uvedeno výše, na zaplacení soudního poplatku zde netrval.

Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaná, která v řízení úspěch měla, žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

